

Одлука којом се спречава ступање на снагу Закона о измјени Закона о објављивању закона и других прописа Републике Српске

Бр. 15/23

Користећи се овлаштењима која су ми дата чланом V Анекса 10 (Споразум о цивилној имплементацији Мировног уговора) Општег оквирног споразума за мир у Босни и Херцеговини, према којем је високи представник коначни ауторитет у земљи у погледу тумачења поменутог Споразума о цивилној имплементацији наведеног Мировног уговора; и посебно узевши у обзир члан II.1(д) горе наведеног Споразума, према којем високи представник “пружа помоћ, када то оцијени неопходним, у изналажењу рјешења за све проблеме који се појаве у вези са цивилном имплементацијом”;

Позивајући се на став XI.2 Закључака Вијећа за имплементацију мира које се састало у Бону 9. и 10. децембра 1997. године, у којем је Вијеће за имплементацију мира поздравило намјеру високог представника да искористи свој коначни ауторитет у земљи у погледу тумачења Споразума о цивилној имплементацији Мировног уговора како би помогао у изналажењу рјешења за проблеме, како је претходно речено, “доношењем обавезујућих одлука, када то буде сматрао неопходним,” у вези са одређеним питањима, укључујући (у складу са тачком (ц) овог става) и “мјере у сврху осигурања имплементације Мировног споразума на читавој територији Босне и Херцеговине и њених ентитета”;

Позивајући се такође на став 4 Резолуције 1174 (1998) Савјета безбједности Уједињених народа од 15. јуна 1998. године, према

којем Савјет безбједности, у складу с поглављем VII Повеље Уједињених нација “...понавља да је високи представник коначни ауторитет за тумачење Анекса 10 о цивилној имплементацији Мировног уговора и да у случају спора може давати своја тумачења и препоруке, те доносити обавезујуће одлуке, како год оцијени да је неопходно, о питањима која је образложило Вијеће за имплементацију мира у Бону 9. и 10. децембра 1997. године”;

Подсјећајући такође да је Савјет безбједности Уједињених нација у више наврата потврдио својим резолуцијама донесеним на основу поглавља VII Повеље Уједињених нација да улога високог представника као коначног ауторитета у земљи у погледу имплементације Анекса 10. Дејтонског мировног споразума укључује “овлаштење за доношење обавезујућих одлука када оцијени да је то неопходно о питањима која је Вијеће за имплементацију мира разматрало у Бону 9. и 10. децембра 1997. године”;

Имајући у виду најновији коминике Управног одбора Вијећа за имплементацију мира, у којем је Управни одбор још једном потврдио своју пуну подршку високом представнику у осигурању пуног поштивања Општег оквирног споразума за мир у БиХ и провођењу његовог мандата у складу са Анексом 10 и одговарајућим резолуцијама Савјета безбједности Уједињених нација;

Присјећајући се да у Резолуцији 2549 (2020) Савјет безбједности Уједињених нација “позива стране да се у складу с Мировним споразумом придржавају своје обавезе да у цијелости сарађују са свим институцијама укљученим у provedбу овог мировног споразума, како је описано у Мировном споразуму”;

С обзиром на то да обавезе, које су према Анексу 10. Општег оквирног споразума за мир преузеле стране у споразуму, у које се убраја и Република Српска, обухватају и одредбу (члан IV) према којој ће “стране у потпуности сарађивати са високим представником и његовим особљем, као и са међународним организацијама и агенцијама, како је предвиђено у члану 9

Општег оквирног споразума.” и то да је “високи представник коначни ауторитет у земљи у погледу тумачења поменутог Споразума о цивилној имплементацији наведеног Мировног уговора”;

Подсјећајући на Одлуку Уставног суда Босне и Херцеговине у предмету бр. У-9/00 од 3. новембра 2000. године, којом се, између осталог, предвиђа слиједеће “... Узимајући у обзир свеукупну ситуацију у Босни и Херцеговини, правни статус високог представника, као представника међународне заједнице, није изниман, већ су сличне функције познате из других земаља у специјалним политичким околностима. Релевантни примјери су мандати под режимом Лиге народа, и, у неким погледима, Њемачка и Аустрија након Другог свјетског рата. Иако признате као суверене, дотичне државе су биле подвргнуте међународном надзору, а стране власти су дјеловале у тим државама у име међународне заједнице, супституисајући се за домаће власти. Акти које су доносиле међународне власти су често бивали доношени у име држава под контролом”;

Подсјећајући такође да је наведеном Одлуком Уставног суда Босне и Херцеговине признато да се супституисање функција власти државе “своди на неку врсту функционалне дуалности: једна власт једног правног система интервенише у другом правном систему, чиме њене функције постају дуалне. Исто вриједи и за високог представника: међународна заједница му је повјерила посебне овласти и његов мандат је међународног карактера. (...) високи представник – чије овласти, које произилазе из анекса 10 Општег оквирног споразума, релевантних резолуција Савјета безбједности и Бонске декларације, нису подложне контроли Уставног суда, као ни вршење тих овласти – је интервенисао у правни систем БиХ супституисајући се за домаће власти.. (...) У том погледу, закон који је он [високи представник] донио је природе домаћег закона, те се мора сматрати законом БиХ”;

Имајући у виду да је став Уставног суда Босне и Херцеговине да “(...) без обзира на природу овласти додијељених високом

представнику Анексом 10 Општег оквирног споразума за мир у Босни и Херцеговини, чињеница да је закон (...) донио високи представник, а не Парламентарна скупштина [или било који други орган власти], не мијења његов статус закона” ни у погледу његове форме, нити у погледу његовог статуса, те да га је стога нужно сматрати законом државе;

С обзиром на то да је предмет Закона о објављивању закона и других прописа Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 67/05 и 110/08) начин објављивања закона и других прописа и оснивање јавног предузећа задуженог за објављивање закона и других прописа те да су овим законом таксативно набројани и органи чије акте ово предузеће објављује, при чему се изричито спомињу и одлуке високог представника;

Свјестан да доношење Закона о измјени Закона о објављивању закона и других прописа Републике Српске, којим је изостављена обавеза објављивања одлука високог представника у “Службеном гласнику Републике Српске” – упркос томе што тај закон нема никакав ефекат на мандат високог представника, нити на статус и правно дејство одлука високог представника којима се супституишу домаћи органи власти, нити на акте донесене на темељу међународног мандата високог представника – представља један вид дјеловања у низу сличних активности којима се ускраћује сарадња с високим представником, чиме се дјелује у супротности с Анексом 10 Општег оквирног споразума за мир у Босни и Херцеговини;

Узимајући у обзир све претходно наведено, високи представник овим доноси сљедећу одлуку:

ОДЛУКА

којом се спречава ступање на снагу Закона о измјени Закона о објављивању закона и других прописа Републике Српске

Члан 1.

Овим путем се обуставља законодавни поступак доношења *Закона о*

измјени Закона о објављивању закона и других прописа Републике Српске, који је Народна скупштина Републике Српске изгласала на својој сједници одржаној 21. јуна 2023. године.

Сви акти и процедурални кораци донесени односно окончани у оквиру законодавног поступка доношења *Закона о измјени Закона о објављивању закона и других прописа Републике Српске*, укључујући и изгласавање наведеног закона од стране Народне скупштине Републике Српске на њеној сједници одржаној дана 21. јуна 2023. године, овим се путем проглашавају ништавним аб инитио и не производе никакво правно дејство.

Закон о измјени Закона о објављивању закона и других прописа Републике Српске, који је Народна скупштина Републике Српске изгласала на својој сједници одржаној 21. јуна 2023. године, неће ступити на снагу.

Члан 2.

Сви надлежни органи и службена лица дужни су обуставити доношење аката, те све друге радње и активности које имају за циљ да на било који начин омогуће ступање на снагу или примјену Закона из члана 1. ове Одлуке, укључујући и проглашење наведеног Закона и његово објављивање у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Члан 3.

Доношење аката, те све друге радње и активности поменуте у члану 2. ове Одлуке, односно примјена на било који начин Закона из члана 1. ове Одлуке спадају у подручје примјене одредби члана 2. Закона о измјенама и допунама Кривичног закона Босне и Херцеговине и члана 203а (*Неизвршавање одлука високог представника*) Кривичног закона Босне и Херцеговине и могу стога бити предмет кривичног гоњења.

Члан 4.

Ова Одлука ће имати првенство у односу на било које

неконзистентне одредбе Устава Републике Српске, било ког закона, прописа или акта, било постојећег, било будућег. Ова Одлука изравно се примјењује и није потребна ниједна додатна радња ради осигурања његовог правног дејства.

Члан 5.

Ова Одлука ступа на снагу одмах по објављивању на службеној интернетској страници Канцеларије високог представника.

Ова Одлука се објављује на службеној интернетској страници Канцеларије високог представника и одмах се објављује у “Службеном гласнику Босне и Херцеговине” и “Службеном гласнику Републике Српске”.

Сарајево, 1. јула 2023.

Кристијан Шмит

Високи представник